

UN PARE BEN TOCAT DEL BOLET

El dia que vaig fer onze anys em vaig adonar que el meu pare estava ben tocat del bolet. Ara, passats els anys, diria que el pobre home estava com un llum.

La història venia de lluny. Des que en tenia sis o set li havia preguntat de què treballava i mai no m'havia contestat.

Tot va canviar la tarda del meu aniversari. En acabar la petita festa que vam celebrar, l'Arnau, el Robert i la Lara van marxar cap a casa, i el pare em va agafar per les espatlles, em va mirar fixament als ulls i em va dir:

—Nico, fill, m'has preguntat moltes vegades quina és la meva feina. Suposo que en parles sovint amb els companys de l'escola. Em sembla que ha arribat el dia que ho sàpigues. La feina del teu pare, Nico... El teu

pare és... és caçador d'alienígenes, treballa de caçaalienígenes.

En sentir aquella ximpleria, jo vaig quedar amb la boca ben oberta. El meu pare no va dir dentista, o podòleg o passejador de gossos, no. Va dir caçaalienígenes, ho heu llegit bé.

Ell va somriure innocentment, com si el que acabava de dir fos la cosa més normal del món i la meitat dels pares dels meus companys es dediquessin al mateix.

—Però això serà el nostre secret, d'acord? —va afegir picant-me l'ullet—. Suposo que no t'he d'explicar per què...

No, no calia. Una feina tan absurda no pot existir, entre altres coses perquè encara no s'ha demostrat que els habitants d'altres planetes hagin visitat el nostre.

Els pares dels meus companys d'escola tenien tota mena d'oficis. Alguns eren molt seriosos, com metge o advocat; fins i tot un era guàrdia municipal. Altres eren més senzills, com forner o botiguer. I n'hi havia de més estrafolaris, com el de la mare de la Clara, que era guia del Museu de Cera, o el pare del Bernat, que era bateria d'un grup de rock, i fins i tot el del Kevin, que seia darrere meu, tenia una feina ben estranya i bastant mal vista: treballava de banquer.

No sabia si me l'havia de creure i estar-ne orgullósissim o si, per contra, m'havia de fer moltíssima pena. El cas és que aquell vespre, a l'hora de dormir, dins el meu cap hi bullien mil preguntes.

Després de posar-me el pijama, vaig agafar *Matilda*, de Roald Dahl, que tenia a la tauleta de nit. Una estona més tard, el pare va entrar a l'habitació i es va asseure al meu llit. El vaig observar en silenci i, després, li vaig preguntar:

—És veritat allò que m'has dit abans, pare?

Ell va agafar el llibre per llegir-me'n un capítol —com feia quan jo estava molt cansat— i em va pentinar els cabells.

—És veritat —va dir.

O sigui que el meu pare es dedicava a caçar alienígenes, éssers vinguts d'un altre planeta... Ningú amb dos dits de front no se l'hauria cregut, però jo vaig exclamar:

—Au, va! De veritat?

—De veritat de la bona —va afirmar ell—. El pare mai no et diria una mentida, Nicolau.

Sempre que em parlava seriosament, el pare em deia Nicolau.

Ell es va quedar tan tranquil; a mi, en canvi, el pijama no em tocava el cos.

—I com ho feu? Vull dir com...?

I així va començar la història.

Em va explicar que com ell n'hi havia uns quants més repartits pel país. Tots eren agents de la CA, SA, que volia dir Corporació d'Alienígenes, SA.

—Cada dia, Nico, deixem estabornits uns quants alienígenes —em va explicar—, i un camió d'escombraries camuflat els recull al vespre. La CA, SA els posa dins d'un coet i els retorna a la seva galàxia.

«Au val!», em direu. «I t'ho vas creure?» La veritat és que, d'una banda, pensava que aquella era la cosa més emocionant que havia sentit mai. Però, de l'altra, que em sortís amb allò del coet, què voleu que us digui... Em sembla que no m'ho vaig creure ni una mica. Llavors jo tenia només onze anys i a aquesta edat un s'ho creu gairebé tot, sobretot si l'hi diu el seu pare amb la seriositat d'un professor de matemàtiques.

—I sou dels bons, pare? —li vaig preguntar.

—Som boníssims.

Em va explicar que si calçava uns sabatots mig foradats, es vestia amb uns pantalons esparracats i anava abrigat amb una gavadina plena de llànties, ho feia per semblar un pidolaire i passar desapercebut entre aquelles criatures vingudes d'altres galàxies.

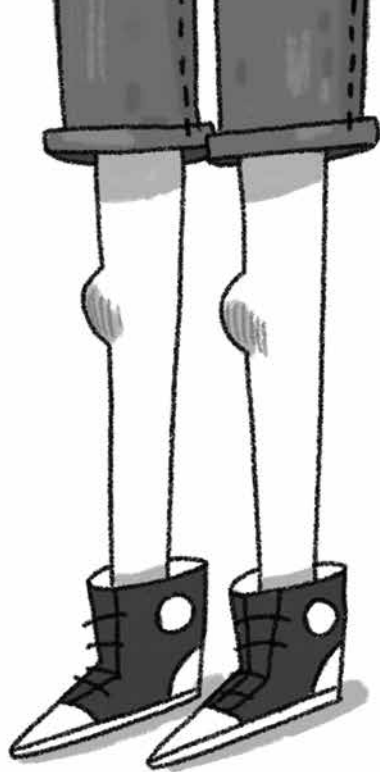
Llavors vaig entendre que més d'una vegada, i de dues, la Mercè, la veïna del segon, li hagués donat una bossa amb queviures del supermercat.

—Tingui, senyor Desclot —li havia dit la dona assenyalant-me—, perquè faci créixer la criatura. Miri quines comes més flaques que té. Se'l veu esquifit.

Aquella tarda el pare l'hi va agrair sense dir res més i, en entrar a casa, em va faltar temps per preguntar-li:

—Què vol dir esquifit?

—Aquesta senyora fa servir paraules ben estranyes —i em va somriure—. *Esquifit* i *flac* volen dir prim i desnerit, però per a mi ets el nen més fort i musculós que he vist mai.

Aquella primera nit que el pare em va parlar dels alienígenes li vaig seguir la veta per veure si es tractava d'una broma.

Em va parlar d'unes bestioles anomenades murgs amb cap de pop i potes llargues i fastigoses que lliscaven pels carrers observant-ho tot amb els seus tres parells d'ulls que movien embogits i també em va parlar dels bladocs, una mena d'escarabats daurats de la mida d'un Volkswagen Golf, amb dues antenes llargues al cap.

—Sembren inofensius i lents —va dir esbufegant com si s'hi hagués enfrontat un munt de vegades—, però corren com un dimoni.

—Jo no n'he vist mai cap d'extraterrestre, pare —li vaig dir amb la mosca al nas.

—És que no és fàcil, Nico. A més, tenen el do de camuflar-se tan bé que són pràcticament invisibles.

—Com un camaleó, pare? —li vaig seguir el corrent sense saber en què acabaria tot allò.

—Molt pitjor, tenen aquesta capacitat molt i molt desenvolupada.

—De veritat?

—De veritat de la bona. Si en veiessis un davant d'un cotxe, ni el distingiries. Només amb molta concentració en podries intuir la forma, però veuries el mateix color, la mateixa brillantor i les mateixes ombres que té el cotxe. L'única manera de saber que en tens un a prop és per la pudor que fan.

I em va parlar també dels perillósissims smiarnaus, prims i llargaruts, de color verd fluorescent com els que acostumen a aparèixer en les pel·lícules, i de grotempors grossos i rabassuts de color turquesa, amb dues boques grosses plenes de fileres de dents. Per no parlar dels garks o dels murrís, dels quals no donaré més detalls per no avorrir-vos.

Aquell vespre jo devia fer una cara ben estranya perquè a meitat de les explicacions el pare va somriure:

—Sembla que no em creguis, Nicolau...

—Sí, pare —i vaig fer un somriure una mica sorneguer—. Et crec, de veritat de la bona.

El pare també em va dir que estava destinat a Barcelona tot i que a vegades havia d'anar a Sant Cugat, a Matedepera o a Montserrat. Més lluny no, perquè hi havia agents de la CA, SA repartits per tota la geografia.

Així vaig saber que cadascun dels alienígenes provenia d'una galàxia ben llunyana: Andròmeda, Centaure, Cassiopea... A molts d'ells el viatge interplanetari els havia deixat les naus inutilitzades i vagarejaven per les ciutats fent-ne de les seves.

—I no és precisament ajudar ancianes desvalgudes a creuar els carrers o recollir papers de terra —em va dir tot seriós.

Molts eren destralers i gamberrots, però inofensius a excepció dels smiarnaus, que eren el més perillosos i, a més a més, mortals.

Em va explicar que els grotempors eren una espècie poc nombrosa i ben difícil de trobar. La majoria de ve-

gades el pare caçava altres extraterrestres menys perillosos com murgs o bladocs. També vaig saber que hi havia moltes altres espècies, com els glimpsis o els groms, però que difícilment es trobaven per Barcelona o la rodalia perquè preferien els climes tropicals.

—I per aquest vespre ja n'hi ha prou —em va dir.

—Només una mica més, sisplau, sisplau, sisplau!

—li vaig suplicar—. N'has caçat gaires d'alienígenes, pare?

—Per avui ja n'hi ha prou, Nico —va insistir ell. El rellotge marcava les deu de la nit—. Només et diré quin és el lema de la CA, SA. De les caceres, ja te'n parlaré un altre dia.

—I quin és?

—«L'únic alienígena bo és l'alienígena estabornit»
—va afegir amb un somriure.

Llavors em va fer un petó al front, va apagar el llumet, va sortir de l'habitació i va deixar la porta mig ajustada.

Com podeu intuir, aquella nit adormir-me em va costar anys i panys. En el meu cap encara hi bullien mil preguntes i em vaig passar molta estona observant les estrelles que un dia el pare i jo havíem enganxat al sostre de l'habitació.

Abans d'agafar el son, em vaig girar caps als pòsters de superherois que tenia enganxats a les parets. En el de la porta hi sortien tots Els venjadors: el Capità Amèrica, la Vídua Negra, el Hulk, l'Iron Man, el Thor i tots els altres.

Ara recordo que al costat hi tenia els de *Frozen* i *Monstres, SA*. Amb l'Olaf i l'Elsa o el petit Mike Wakowski ja no hi parlava tan sovint. Des que vaig fer onze anys xerrava més amb els superherois, perquè ja era gran.

El Capità Amèrica i el Hulk m'observaven satisfets de saber que el meu pare d'alguna manera era un d'ells. L'Iron Man, en canvi, tenia un somriure burleta a la boca. Feia l'efecte que no s'havia empassat tot allò que acabava de sentir.

—No t'ho creus? —li vaig preguntar.

Ell no em va respondre i va seguir volant per damunt dels seus companys dins de la seva armadura vermella i daurada.